

offentlig Dands, idet det er en Kjendsgjering, at der fra de nuværende offentlige Dandsboder udgaar megen Fordærvelse, samt idet det er umuligt at paavise, hvad Gavn de gjøre, eller hvilket berettiget Gavn de afhjælpe. Man siger nok i Almindelighed, at de skulle give Thendeklassen og ledige Personer af Almuen og Arbejderstanden Leilighed til at adspredde og fornøje sig med uskyldig Dands og Lystighed; men naar der spørges, om der da gives noget Herstab, der vil anvise sine Undergivne at søge Udspreddelse i Figaros Bal, mabile, Ballyrien, Føntix eller hvad disse Dandslokaler nu hedde, som nok saa freidigt hver Dag i Berlingske Tidende kundgjøre deres Forlystelser ved Siden af Theatrene, Koncerterne og deslige, eller om ikke ethvert Herstab er mere tilbøieligt til strax at fjerne fra sig et Thende, om hvilket det vides, at det besøger slige Steder, da er Svaret ikke vanskeligt. Intet Herstab, ingen Husbond eller Madmoder, kan være tjent med at beholde en Tjenestepige, der søger de af Politiet tilladte Dandsboder, og alvorlige Forældre ville advare deres Sønner mod at komme der. Thi det er Steder, hvor Ingen kan være bekjendt at vise sig, men som ere til Fordærvelse for unge Mænd af alle Klasser og særlig for Piger af Thendeklassen, og den eneste Nytte, de gjøre — affet fra, at de give Bærten Leilighed til at tjene Penge — er den, at de staffe Politiet et godt Sted til at gaa paa Spor efter usædelige Kvinder og faae en hel Del letstændige Piger efterhaanden førte over i den offentlige Prostitution. Saalænge man med Hensyn til Usædeligheden ikke har andet Ønske end, at den lader være at skjule sig, men drives som offentlig Prostitution under Statstilsyn, ere Dandsboderne hyperlige Anstalter, der bringe den offentlige Prostitution en ikke ringe Tilgang; men naar man paa Kraft vil Prostitutionen til Livs, da maa slige Anstalter, hvis Bærter drage Fordel af Folks Udskeielser, affaffes. Det Offentlige bør aldrig give Borgerne Tilladelse til at

spekulere i Andres Laster, og vil man derfor have offentlig Dandslystighed tilladt, bør det indrettes saaledes, at den, der forestaar samme, ikke har nogen Fortjeneste af, enten der danses eller drikkes meget eller lidt, med andre Ord, det maa blive det Offentliges, det vil sige Kommunens, Sag selv at holde slige Dandslokaler, som da kunne indrettes og drives paa en sømmelig Maade uden Forsørelse til Udskeielser.

Slutningsbestemmelsen i § 13 om Kvinders Ret til at friggjøre sig for Stillinger, de maatte have paataget sig i offentlige Beværningssteder, naar det viser sig, at dermed fra Beværterens Side har været forbundet usædelige Diemed, turde ikke behøve noget Forsvar.

Hvad endelig vedrører Bestemmelserne i §§ 15—19, da trænge disse ikke til nærmere Forklaring eller Begrundelse. Loven bør af Hensyn til de nuværende Bordeller (Stjøgøhuse) helst træde i Kraft til en almindelig Flyttetid, ligesom det maa være nødvendigt, at der gives Politiet og Sundhedsautoriteterne nogen Tid til at træffe forskellige Forholdsregler, førend Lovens Bestemmelser træde i Virksomhed.

Seg skal i Genhold til min Motivering af selve Lovforslaget antyde følgende

Ændringsforslag:

1) Ny § 2:

Almindelig borgerlig Straffelovs § 159 affattes saaledes: Den, som gjør sig skyldig i Hoer, straffes med Fængsel eller i Tilfælde af, at det ægtestabelige Samliv er hævet og for Resten under mildnende Omstændigheder med Bøder. Offentlig Kaatåle kan undlades, naar den krænkede Ægtefælle kræver det. Den Ugifte, med hvem en gift Person over Hoer, straffes med Bøder eller Fængsel.